

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobkyně

Pražská, dopravní a stavební s. r. o., DIČ CZ26095556
sídlem Doudlebská 1046/8, 140 00 Praha 4
zastoupena JUDr. Radimem Hanákem, Ph.D., advokátem
sídlem Pujmanové 882/25, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2025, č. j. 12968/25/5300-22442-713511

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I. Základ sporu

1. U žalobkyně byla dne 9. 9. 2021 zahájena daňová kontrola na DPH za zdaňovací období listopad 2018, kterou provedl Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Vyškov (dále jen „správce daně“). Rozsahem daňové kontroly na DPH bylo prověření oprávněnosti uplatněného nároku na odpočet daně u přijatých zdanitelných plnění.
2. Správce daně ukončil daňovou kontrolu se závěrem, že žalobkyně neprokázala, že se přijatá zdanitelná plnění od společnosti Bernstein & Partners s.r.o. v likvidaci, Bělehradská 858/23, Vinohrady, 120 00 Praha, DIČ:CZ03073432 (dále jen „Bernstein“) uskutečnila tak, jak je deklarováno na žalobkyní předložených daňových dokladech, tedy že byla uskutečněna právě tímto deklarovaným dodavatelem nebo jinou osobou či osobami v postavení plátce DPH. Správce daně tak daňovou kontrolu uzavřel s tím, že žalobkyně u těchto plnění nesplnila hmotněprávní podmínky pro uplatnění nároku na odpočet daně v souladu s ust. § 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“). Kromě plnění od společnosti Bernstein bylo předmětem ověřování také prokázání nároku na odpočet u plnění přijatých od společnosti EMITA INVESTMENTS CZ, a.s., Popovická 1091/14, 101 00 Praha 10, DIČ: CZ61859133 (dále jen „EMITA“) a nárok na odpočet z plnění uvedených žalobcem v oddílu B3 kontrolního hlášení. Žalobkyně dle správce daně u těchto plnění unesla své důkazní břemeno a prokázala nárok na odpočet daně, proto tato plnění nebyla předmětem odvolání, a tedy ani žalobou napadeného rozhodnutí.
3. Následně byl vydán dodatečný platební výměr ze dne 16. 7. 2024, č. j. 5789594/24/2004-542523-111559, dle něž má žalobkyně uhradit za listopad 2018 DPH ve výši 265 797 Kč a penále ve výši 53 160 Kč (dále jako „prvostupňové rozhodnutí“). Konkrétně se jednalo o plnění v podobě kácení dřevin v lokalitě Písnice dle daňového dokladu č. 18111601, kácení dřevin v lokalitě Hostivař dle daňového dokladu č. 18112002, kácení dřevin v lokalitě Malešice dle daňového dokladu č. 18112602, kácení dřevin v lokalitě Zličín dle daňového dokladu č. 18112602, kácení dřevin v lokalitě Motol dle daňového dokladu č. 18112801 a pomocné práce a doprava na základě smlouvy ze dne 5. 10. 2018 dle daňového dokladu č. 18113002.
4. Prvostupňové rozhodnutí napadla žalobkyně odvoláním, o němž žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 13. 7. 2025, č. j. 12968/25/5300-22442-713511, tak, že odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil (dále jako „napadené rozhodnutí“).
5. Žalobkyně s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a navrhuje jeho zrušení.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

6. V **první žalobní námitce** žalobkyně namítala, že nemůže nést odpovědnost za to, že tehdejší jednatel dodavatele Bernstein svůj obchodní podíl a jednatelskou funkci převedl na jinou osobu, která správci daně neposkytovala součinnost a nepodávala řádná daňová přiznání. Nelze k tíži žalobkyně zohledňovat, že dodavatelská společnost v době provádění daňové kontroly nebyla plně součinná. Tehdejší jednatel společnosti p. P. již nebyl jednatelem a nemohl tak ovlivnit plnění povinností společnosti vůči správci daně. V rozhodné době žalobkyně spolupracovala s dodavatelem, který byl zastoupen osobou, která v rámci daňového řízení poskytovala maximální součinnost. P. P. se dostavil dvakrát ke správci daně k výsledku, ze kterého vyplynulo, že v dané době byla prokazatelně podávána daňová

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

přiznání a kontrolní hlášení dodavatelem. V době probíhající spolupráce byl tak dodavatel Bernstein plně součinný a nebylo možné detekovat, že subjekt měl být rizikovým pro spolupráci. Žalobkyně dále nesouzněla s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2022, č. j. 8 Afs 204/2020-35, na který odkazoval žalovaný v bodě 83 napadeného rozhodnutí. Dle žalobkyně toto rozhodnutí není příléhavé k řešené věci, po danou věc je rozhodné, že se tehdejší jednatel dostavil k výsledku, poskytl plnou součinnost a potvrdil, že ze strany dodavatelské společnosti, která vystavila žalobkyni přijaté daňové doklady, došlo k poskytnutí plnění.

7. Žalobkyně dále připomněla, že předložené daňové doklady obsahovaly všechny zákonné náležitosti dle § 29 DPH. Nesrovnalosti v datumech na daňových dokladech nemohou založit faktickou pochybnost ohledně toho, zda bylo poskytnuto uvedené plnění. Nárok na odpočet DPH nebyl přiznán z důvodu, že nemělo být prokázáno, že předmětné plnění bylo poskytnuto osobou s postavením plátce DPH nebo osoby povinné k dani. Dle žalobkyně však správce daně v rámci dokazování ověřil, že předmětné plnění bylo poskytnuto a toto nebylo zpochybněno. Žalobkyně uvedla, s kým jednala na straně dodavatele, tedy s p. P. Taková informace není v rozporu s tím, zda žalobkyně smlouvu o dílo dojednávala skrze zástupce a takové jednání v zastoupení je na účet žalobkyně, přestože je realizováno skrze jiný subjekt.
8. Rovněž není jasné, jakou relevanci má výše uvedená skutečnost v rámci provedeného dokazování. Výsledkem tehdejšího jednatele společnosti bylo prokázáno, že plnění bylo fakticky poskytnuto. Žalovaný v bodě 88 napadeného rozhodnutí shrnul obecnou judikaturu, není však jasné, co má z dané judikatury vyplývat, neboť bylo prokázáno, že plnění bylo poskytnuto, sporována byla pouze osoba dodavatele. Žalovaný své závěry staví na skutečnostech, které zjistil jen na straně dodavatele Bernstein, tedy na základě skutečností, o kterých žalobkyně nevěděla a ani vědět nemohla.
9. **V druhé žalobní námitce** žalobkyně uvedla, že v bodě 89 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně neprokázala přijetí předmětného plnění od dodavatele Bernstein. Žalovaný provedl dva výsledky tehdejšího jednatele společnosti, který potvrdil, že společnost Bernstein poskytla předmětné plnění, a tedy důkazní břemeno bylo uneseno. Dle žalobkyně jsou ostatní výtky žalovaného a zjištěné skutečnosti ve vztahu k dodavateli Bernstein irelevantní pro danou věc.
10. **Ve třetí žalobní námitce** žalobkyně namítala, že dřívější jednatel dodavatele Bernstein p. P. sám uvedl, že předmětné plnění bylo zajištěno subdodavately, neboť neměl toliko vlastních zaměstnanců, ale pouze jednoho. Rovněž prověřováním dodavatelů vykázaných v daňových přiznáních a kontrolních hlášeních dodavatele Bernstein se nepodařilo jednoznačně identifikovat subjekt, který měl předmětné plnění subdodavately dodat, což žalovaný označil v napadeném rozhodnutí jako stěžejní pochybnost. Z daňového spisu však vyplývá, že úplata za zdanitelná plnění byla dodavateli Bernstein řádně žalobkyni uhrazena a správce daně ve své úvaze neuvádí, že žalobkyně o nějaké neuhrazené dani měla vědět.
11. **Ve čtvrté žalobní námitce** žalobkyně namítala, že správce daně nesprávně a nepřípustně použil závěry rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci C-154/20 *Kemwater ProChemie s. r. o.*, (dále také jen jako „*Kemwater*“). Podle tohoto rozsudku je možné přiznat nárok na odpočet DPH i tehdy, když není znám konkrétní dodavatel, ale je jisté, že plnění poskytla osoba povinná k dani. Tato logika se však uplatní pouze tehdy, pokud není možné

zjistit, kdo plnění skutečně poskytl (např. když deklarovaný dodavatel popře poskytnutí plnění nebo nespolupracuje).

12. V projednávaném případě je ale situace jiná: není sporu o tom, že plnění bylo poskytnuto. Z důkazů a svědeckých výpovědí vyplývá, že žalobkyně jednala s deklarovaným dodavatelem – společností Bernstein, jejímž jménem vystupoval jednatel p. P. Tento jednatel sám potvrdil, že plnění poskytla jeho společnost, byť využila subdodavatele. Žalobkyně dále namítala, že pokud dodavatel použil subdodavatele nebo neměl vlastní kapacity, není to důvod pro odepření odpočtu DPH. Soudní dvůr Evropské unie v rozsudku C-80/11 a C-142/11 výslovně konstatoval, že plátce nemá povinnost ověřovat, zda dodavatel měl k plnění vlastní prostředky, zda zboží fyzicky držel, nebo zda plní své daňové povinnosti, pokud neexistují indicie o podvodu. Dále uvedl, že subdodavatelské plnění je běžné, a i český občanský zákoník (§ 1760) s ním počítá. Správce daně tak odmítá nárok na odpočet z důvodů, které Soudní dvůr Evropské unie označuje za nepřijatelné. Aby bylo možné použít závěry rozsudku *Kemwater*, muselo by být nejprve prokázáno, že deklarovaný dodavatel poskytnutí plnění popřel nebo nebyl identifikovatelný – což se v tomto případě nestalo.
13. Žalobkyně namítala, že správce daně neoprávněně zpochybňuje uskutečnění plnění, ačkoli tehdejší jednatel dodavatele p. P. opakovaně a jednoznačně potvrdil, že společnost Bernstein plnění poskytla. Správce daně sice tvrdí, že není známo, kteří subdodavatelé práce pro Bernstein provedli, ale zcela ignoruje, že výslech jednatele proběhl až po více než pěti letech, což přirozeně omezuje jeho schopnost přesně si vzpomenout na dílčí detaily.
14. Žalobkyně připomněla judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž daňový subjekt nemusí prokazovat skutečnosti s absolutní jistotou, ale jen s dostatečnou mírou pravděpodobnosti, je nutné zohlednit časový odstup mezi plněním a dokazováním, drobné nesoulady v dokumentech nejsou důvodem odmítnout všechny důkazy.
15. Dále uvedla, že správce daně opomněl další možnosti vysvětlení, proč nejsou subdodavatelé vidět v kontrolních hlášeních – mohlo jít o osoby pracující na dohody mimo pracovní poměr, v rámci švarcsystému, jako OSVČ pod limitem pro registraci k DPH, dokonce i nelegálně.
16. Judikatura Nejvyššího správního soudu přitom výslovně říká, že postavení či status osob, které pro dodavatele pracují, není pro příjemce plnění relevantní, a ani případné porušení pracovněprávních předpisů nemůže vést k odepření nároku na odpočet DPH.
17. Žalobkyně dále zdůraznila, že zaplatila dodavateli Bernstein jako řádnému plátcí DPH, plnění bylo prokázáno listinami, svědky i platbami, potvrzení dodavatele o uskutečnění plnění existuje. Po žalobkyni tak nelze požadovat, aby dokazovala, které konkrétní osoby dodavatele fyzicky plnění provedly, neboť to je mimo její kontrolu i znalostní sféru. Takový postup představuje nepřiměřené a nezákonné zvýšení důkazního břemene.
18. Žalobkyně také v žalobě tvrdila, že správce daně po ní neoprávněně požadoval prokázání skutečností, které jsou mimo její znalostní sféru a které podle § 92 odst. 3 a § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu nemusí a ani nemůže prokazovat. Správci daně vytkla, že p. P. neuvěděl detaily o svých subdodavatelích, ale také namítla, že povinnost klást tyto otázky měl správce daně, protože on nese důkazní břemeno k prokázání pochybností (§ 92 odst. 2 daňového řádu), žalobkyně neměla žádný důvod tyto informace zjišťovat, neboť jde o interní záležitosti dodavatele.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

19. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2025 č. j. 6 Afs 16/2025-58, který potvrdil, že nárok na odpočet DPH může být uznán, i když jednatele dodavatele nelze osobně vyslechnout, pokud existují jiné důkazy, smlouvy, potvrzení dodavatele a tok peněz (úhrady přes bankovní účet) prokazující spojení mezi plněním a deklarovaným dodavatelem.
20. Dále žalobkyně zdůraznila, že hotovostní výplaty pracovníkům či existence subdodavatelů bez formálního smluvního vztahu jsou běžné situace, které nejsou v rozporu se zákonem a nemůže je nést k tíži příjemce plnění, není odpovědná za to, zda pracovníci dodavatele byli plátcí DPH, zda pracovali na DPČ, DPP, jako OSVČ pod limitem, nebo dokonce bez smlouvy - tyto skutečnosti nemají vliv na její nárok na odpočet DPH.
21. Žalobkyně proto dovodila, že její předložené smlouvy, svědecké výpovědi a platby jsou plně dostačujícími důkazy o poskytnutí plnění. Nejasnosti ohledně subdodavatelů jsou mimo její kontrolu a nelze je použít jako důvod pro odepření odpočtu DPH.
22. Žalovaný ve vyjádření k žalobě na úvod zrekapituloval průběh správního řízení a shrnul důvody, pro které bylo žalobkyni doměřeno DPH za zdaňovací období listopad 2018.
23. **K první námitce uvedl**, že odmítnutí nároku na odpočet DPH nebylo způsobeno pouze tím, že společnost Bernstein se stala později nekontaktní. Dle žalovaného tato nekontaktnost představuje jen jeden z dílčích signálů, které spolu s dalšími pochybnostmi vedly k závěru, že žalobkyně neprokázala nárok na odpočet. Nekontaktnost dodavatele může dle judikatury Nejvyššího správního soudu zpochybnit důvěryhodnost daňových dokladů. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2022, č. j. 8 Afs 204/2020-35, není použitelný. Naopak je toho názoru, že situace je obdobná, protože společnost Bernstein byla nekontaktní, bývalý jednatel p. P. neposkytl relevantní informace o činnosti společnosti, neuvedl věrohodné subdodavatele — osoby, které označil, podle správce daně subdodavatelé být nemohly. Z toho žalovaný vyvodil, že výsledek p. P. neodstraní pochybnosti správce daně. Potvrzení dodavatele, které žalobkyně předložila, není dostačujícím důkazem o tom, že deklarovaná plnění skutečně poskytla společnost Bernstein.
24. Podle žalovaného tedy žalobkyně neunesla důkazní břemeno ohledně toho, že zdanitelné plnění dodal deklarovaný dodavatel.
25. **Ke druhé námitce uvedl**, že ačkoli žalobkyně předložila formálně bezvadné daňové doklady, tyto ztratily důkazní sílu kvůli závažným pochybnostem zjištěným správcem daně. Podle žalovaného nejde o „zanedbatelné nepřesnosti“, ale o podstatné rozpory, které spolu s dalšími zjištěními vedly k pochybnostem o skutečném dodání plnění společností Bernstein.
26. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že by „fabuloval“ nebo „hledal problémy tam, kde nejsou“, pouze reagoval na rozdílná tvrzení žalobkyně a jejího jednatele. Podle žalovaného existují zásadní rozpory mezi tvrzeními žalobkyně v odvolání a výpovědi bývalého jednatele p. P., který nepotvrdil, že společnost Bernstein skutečně poskytla plnění žalobkyni, nebyl schopen uvést věrohodné subdodavatele, uváděl údaje, které správce daně vyhodnotil jako nepravdivé nebo nemožné.
27. Žalovaný dále uvedl, že tvrzené obchodní zastoupení společností EMITA nijak neprokázalo, kdo byl skutečným dodavatelem — naopak podle něj podporuje závěr, že výsledek zprostředkovatele nic neprokázal.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

28. Žalovaný rovněž zdůraznil, že postupoval přesně podle obecných zásad uvedených v bodu 88 žalobou napadeného rozhodnutí.
29. **Ke třetí námitce uvedl**, že závěry správce daně nestojí pouze na skutečnostech mimo vědomí žalobkyně. Správce daně provedl všechny žalobkyní navržené důkazy, včetně výslechu bývalého jednatele Bernstein, p. P. Z kombinace jeho výpovědi a kontrolních hlášení podle žalovaného vyplynulo, že společnost Bernstein nemohla plnění žalobci poskytnout – ani přímo, ani subdodavatelsky.
30. Žalovaný také odmítl tvrzení, že by na žalobkyni kladl nepřiměřené důkazní břemeno. Podle něj se pochybnosti správce daně naopak prohloubily právě výpovědi p. P., která byla nekonkrétní, v rozporu s tvrzeními p. S. a neprokazovala znalost fungování společnosti.
31. Dále žalovaný uvedl, že virtuální sídlo a nevlastnění nemovitostí společností Bernstein nebyly samostatnými důvody pro odmítnutí nároku; šlo jen o dílčí nesrovnalosti, které v souhrnu přispěly k pochybnostem. Úhrady faktur žalobcem nelze považovat za důkaz o faktickém poskytnutí služeb, protože vzhledem ke zjištěným okolnostem to jsou jen formální peněžní přesuny, nikoli potvrzení skutečných plnění.
32. **K poslední námitce uvedl**, že rozsudek *Kemwater* byl v případě žalobkyně aplikován správně. Podle něj nebylo v řízení prokázáno, že sporná plnění poskytla společnost Bernstein – ani přímo, ani prostřednictvím subdodavatelů. Analýza kontrolních hlášení podle žalovaného vyloučila existenci jakéhokoli reálného subdodavatele. Aplikace rozsudku *Kemwater* tak byla na místě, protože v řízení nebyl identifikován žádný jiný plátce, který by musel plnění dodat.
33. Žalovaný odmítl tvrzení, že *Kemwater* lze použít jen tehdy, pokud deklarovaný dodavatel výslovně popře uskutečnění plnění. Podle něj je podstatné, že formální daňové doklady žalobkyně ztratily důkazní hodnotu, a proto bylo nutné zkoumat, zda existují jiné skutečnosti umožňující přiznat odpočet – což se nestalo.
34. K argumentu, že si p. P. nepamatoval detaily kvůli časovému odstupu, žalovaný uvedl, že p. P. naopak sám označil údajné subdodavatele. Ti však podle správce daně plnění nepotvrdili, a ani kontrolní hlášení jejich účast neprokázala. Podle žalovaného navíc důkazní břemeno leželo na žalobkyni, takže to byla žalobkyně, kdo měl případně navrhnout doplnění kontrolních hlášení za další období.
35. Žalovaný označil argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2022, č. j. 4 Afs 349/2019-68, za nepřipadnou. Podle něj se tento rozsudek vztahoval k jiným skutkovým okolnostem a žalobkyně jej nesprávně použila ve svůj prospěch. V řízení žalobkyně ani netvrdila, natož neprokázala, že by subdodavatelé Bernstein mohli být osoby v nepřiznaném pracovněprávním vztahu.
36. Rovněž žalovaný odmítl tvrzení, že se správce daně měl p. P. více „doptávat“. Dotazy byly kladeny, ale p. P. nebyl schopen odpovědět, a žalobkyně přehlídí, že důkazní břemeno bylo na ní, nikoli na správci daně.
37. K odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2025, č. j. 6 Afs 16/2025-58, žalovaný uvedl, že žalobkyně z něj chybně dovodila, že osoba vystavující faktury a přijímající úhrady je automaticky faktickým dodavatelem. Podle žalovaného tento závěr z judikátu neplatí a bezhotovostní platby v projednávané věci naopak podle zjištění vytvářely pouze zdání standardního obchodního vztahu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

38. Na závěr žalovaný zdůraznil, že předložené smlouvy ani platby (navíc bezhotovostní, a nikoli hotovostní, jak mylně tvrdí žalobkyně) neprokazují uskutečnění plnění, protože existovaly další zásadní rozpory již v dokumentech, protokolech i svědeckých výpovědích. Pochybnosti tedy vznikaly od počátku a nezakládaly se pouze na otázce subdodavatelů.

III.

Posouzení žaloby

39. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 soudního řádu správního), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
40. V souladu s § 51 odst. 1 soudního řádu správního soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť účastníci se na výzvu nevyjádřili, tudíž soud měl za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.
41. Žaloba není důvodná.
42. Soud na úvod poznamenává, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posoudit jádro případu a poskytnout odpověď na základní námítky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námítky dílčí a související (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Dle Ústavního soudu „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námítek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ [nález sp. zn. III. ÚS 989/08 ze dne 12. 2. 2009 (N 26/52 SbNU 247)]. V souladu s citovanou judikaturou bude soud výslovně reagovat na podstatu žalobních námítek, čímž implicitně vypořádá i jiné v žalobě vznesené námítky.
43. Předmětem sporu je posouzení otázky, zda žalobkyně prokázala přijetí plnění od dodavatele Bernstein nebo jiných osob v postavení plátce DPH. Konkrétně se jedná o plnění kácení dřevin v lokalitě Písnice dle daňového dokladu č. 18111601, kácení dřevin v lokalitě Hostivař dle daňového dokladu č. 18112002, kácení dřevin v lokalitě Malešice dle daňového dokladu č. 18112602, kácení dřevin v lokalitě Zličín dle daňového dokladu č. 18112602, kácení dřevin v lokalitě Motol dle daňového dokladu č. 18112801 a pomocné práce a doprava na základě smlouvy ze dne 5. 10. 2018 dle daňového dokladu č. 18113002.
44. Správce daně a následně žalovaný dospěli k závěru, že toto splněno nebylo.
45. Nárok na odpočet daně představuje základní konstrukční prvek systému daně z přidané hodnoty, jehož účelem je zajistit daňovou neutralitu ve všech fázích ekonomické činnosti osoby povinné k dani. Tato neutralita vyplývá jak z principů unijní úpravy, zejména ze

Směrnice Rady 2006/112/ES o společném systému DPH, tak z vnitrostátních ustanovení zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, zejména z jeho § 72 a § 73.

46. Podle § 72 odst. 1 ZDPH vzniká plátcí nárok na odpočet daně tehdy, pokud přijaté zdanitelné plnění použije pro uskutečnění svých zdanitelných plnění. Ustanovení § 72 tak vymezuje hmotněprávní základ nároku, jenž se váže na dva kumulativní předpoklady:
 - přijetí zdanitelného plnění od jiného plátce,
 - použití tohoto plnění pro ekonomickou činnost, jež zakládá povinnost přiznat daň na výstupu.
47. Jde o podmínky materiální povahy, jejichž existence musí být v daňovém řízení fakticky prokázána. Pouhé formální deklarace či účetní záznamy samy o sobě nárok nezakládají, pokud nezachycují skutečnou stránku věci.
48. Ustanovení § 73 ZDPH vymezuje formální předpoklady nároku, zejména povinnost plátce doložit přijetí plnění daňovým dokladem obsahujícím zákonem stanovené náležitosti. Tato forma však plní toliko funkci dokazovacího prostředku, nikoli autonomního titulu nároku. Daňový doklad tedy není konstitutivním podkladem nároku na odpočet, ale toliko jedním z důkazů, který může (avšak nemusí) prokazovat skutečné uskutečnění plnění. Judikatura správních soudů i Soudního dvora EU dlouhodobě dovozuje, že daňový doklad má důkazní hodnotu pouze v rozsahu, v jakém odpovídá realitě plnění, jež deklaruje.
49. Systém odpočtů tak funguje na principu hmotněprávní precedence: je-li mezi formálně doloženým stavem a skutečným stavem rozpor, rozhodující je fakticita transakce. Plátce je povinen prokázat, že plnění bylo skutečně poskytnuto v deklarovaném rozsahu a osobou, která je k tomu oprávněna, tj. plátcem DPH. Tuto povinnost nelze přenést na správce daně; naopak správce daně může nárok na odpočet zpochybnit, prokáže-li existenci vážných a důvodných pochybností o věrohodnosti či správnosti předložených dokladů (§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. V takovém případě se důkazní břemeno vrací na daňový subjekt, který musí pochybnosti odstranit dostatečně průkaznými důkazy.
50. Tato úprava rovněž reflektuje judikатурní zásadu, podle níž je nárok na odpočet daně výjimkou ze zásady, že daňová povinnost vzniká v každé fázi obchodního řetězce, a proto může být uplatněn pouze tehdy, jsou-li splněny všechny jeho kumulativní materiální a formální podmínky. Správní orgán je povinen zkoumat, zda bylo plnění poskytnuto jiným plátcem a zda jej příjemce použil pro účely své ekonomické činnosti. Pokud tyto podmínky nebyly prokázány, nelze nárok na odpočet uznat, ani kdyby formální náležitosti daňového dokladu byly splněny.
51. Nárok na odpočet DPH tedy není nárokem absolutním, nýbrž nárokem podmíněným, jehož uplatnění předpokládá:
 - prokázané přijetí plnění od plátce,
 - prokázané použití pro ekonomickou činnost,
 - prokázání skutečného uskutečnění plnění v deklarovaném rozsahu,
 - a splnění formálních podmínek daňového dokladu.
52. Nesplnění kterékoliv z těchto podmínek vede k odepření nároku, aniž by správce daně musel rekonstruovat skutečný průběh transakce či prokazovat, že deklarovaná transakce se neuskutečnila.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

53. Rozložení důkazního břemene v daňovém řízení představuje zásadní procesní mechanismus, jehož prostřednictvím se zajišťuje zjištění skutečného stavu věci (§ 8 daňového řádu). Ustanovení daňového řádu i unijní judikatura vycházejí ze zásady, že daňové řízení není řízením inkvizičním v absolutním slova smyslu; správce daně má povinnost činit nezbytné úkony k ověření správnosti daňového tvrzení, avšak primární odpovědnost za prokázání skutečností, které uvádí daňový subjekt ve svých podáních a evidencích, leží na daňovém subjektu samotném.
54. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu je daňový subjekt povinen prokázat všechny skutečnosti, které uvádí, zejména ty, které jsou rozhodné pro stanovení jeho daňové povinnosti. Tato povinnost je obzvláště významná v oblasti daně z přidané hodnoty, kde je vznik nároku na odpočet podle § 72 a § 73 ZDPH podmíněn nejen existencí daňového dokladu, ale především faktickým uskutečněním zdanitelného plnění. Daňový subjekt tedy nese břemeno tvrzení i břemeno důkazní ohledně skutečností, které sám uplatňuje jako titul daňového nároku.
55. Následně podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu důkazní břemeno přechází na správce daně teprve tehdy, pokud správce daně prokáže existenci vážných a důvodných pochybností o věrohodnosti, průkaznosti či správnosti evidencí, daňových dokladů nebo jiných tvrzení daňového subjektu. Správce daně však není povinen prokazovat negativní skutečnosti, tedy že deklarovaná transakce se neuskutečnila, ani rekonstruovat skutečný průběh plnění; jeho povinností je prokázat objektivní okolnosti, které vzbuzují pochybnosti natolik intenzivní, že brání uznání nároku bez dalšího dokazování ze strany daňového subjektu.
56. Judikatura Nejvyššího správního soudu opakovaně zdůraznila, že správce daně musí pochybnosti doložit konkrétními skutkovými zjištěními, nikoli pouze abstraktními úvahami; pochybnost musí být věcně odůvodněná, relevantní a adresná, tedy vztahující se k posuzovanému plnění. Po prokázání takové pochybnosti správce daně se důkazní břemeno znovu vrací zpět na daňový subjekt, který je povinen pochybnost odstranit a unést sekundární důkazní břemeno.
57. Tento mechanismus tak vytváří dynamickou povahu důkazního břemene, které se mezi správcem daně a daňovým subjektem může několikrát přesouvat podle kvality a přesvědčivosti předložených důkazů. Daňový subjekt nemůže očekávat, že jeho tvrzení budou automaticky přijata, pokud správce daně identifikuje konkrétní nesoulad mezi účetními zápisy, daňovými doklady a realitou obchodní transakce. Naopak správce daně není povinen za daňový subjekt dovozovat identitu skutečného dodavatele, ani zjišťovat, jak přesně transakce proběhla; požaduje se pouze, aby prokázal, že existují skutečnosti, které deklarovaný skutkový stav věrohodně zpochybňují.
58. Soud shrnuje, že důkazní břemeno v daňovém řízení je rozloženo tak, aby bylo zajištěno spravedlivé, efektivní a racionální ověření daňových tvrzení, aniž by docházelo k nepřipustnému přenesení povinností mezi správcem daně a daňovým subjektem. Tento systém zároveň reflektuje požadavek, vyplývající z ustálené judikatury Soudního dvora EU, aby daňová správa nepřekračovala rámec toho, co je nezbytné pro ochranu fiskálních zájmů, a aby plátce daně nebyl zatěžován důkazními povinnostmi, které objektivně nemůže splnit, zejména pokud se týkají činností třetích osob, na nichž se nepodílel.
59. Oba účastníci, žalovaný v napadeném rozhodnutí a žalobkyně v podané žalobě, hojně odkazují na množství rozhodnutí správních soudů, jakož i na rozsudky Soudního dvora EU, které se týkají nároků na odpočet DPH. Soud proto vychází z toho, že tato judikatura je

stranám sporu známa a v nynějším rozsudku není nezbytné na ni rozsáhle odkazovat, či z konkrétních rozhodnutí široce citovat.

60. Ze správního spisu soud zjistil:
61. Oznámením o zahájení daňové kontroly ze dne 9. 9. 2021 zahájil Finanční úřad pro Jihomoravský kraj daňovou kontrolu u žalobkyně v rozsahu omezeném na kontrolu uplatněného nároku na odpočet z přijatých zdanitelných plnění uvedených na řádku č. 40 daňového přiznání.
62. V průběhu daňové kontroly žalobkyně předložila správci daně přijaté daňové doklady
- přijatý daňový doklad č. 18111601 DUZP 16. 11. 2018 od společnosti Bernstein Partners s.r.o., sídlem Bělehradská 858/23, Praha
 - přijatý daňový doklad č. 18112202 DUZP 20. 11. 2018 od společnosti Bernstein
 - přijatý daňový doklad č. 18112201 DUZP 22. 11. 2018 od společnosti Bernstein
 - přijatý daňový doklad č. 18112602 DUZP 26. 11. 2018 od společnosti Bernstein
 - přijatý daňový doklad č. 18112801 DUZP 28. 11. 2018 od společnosti Bernstein
 - přijatý daňový doklad č. 18113002 DUZP 30. 11. 2018 od společnosti Bernstein,
- evidence pro účely DPH za listopad 2018, smlouvy o dílo obsahující specifikaci služeb, době plnění cen služeb a platební podmínky a zápisy o předání díla. Dále výpisy z bankovního účtu žalobkyně, z nichž bylo patrné, že žalobkyně prováděla odchozí platby na bankovní účet uvedeného dodavatele. Žalobkyně dále předložila objednávky služeb vystavené ve prospěch společnosti Bernstein podepsané osobou jednající za tento subjekt. Tyto objednávky obsahovaly údaj o termínu dokončení, specifikaci požadovaných služeb a lokalit. Dále daňový doklad pro odběratele Ing. J. D.
63. Z obsahu spisu nevyplývá, že by žalobkyně předložila další listinné důkazní prostředky.
64. V rámci vyhledávací činnosti správce daně byly zjištěny o společnosti Bernstein následující informace. Dle úředního záznamu ze dne 2. 3. 2022, č. j. 886992/22/3019-60562-712401 společnost sídlila na hromadné adrese, do 9. 11. 2020 byl jednatelem p. Z. P., poté byla společnost bez jednatele, společnost nevlastní nemovitosti, nemá žádné skladovací, výrobní či kancelářské prostory, na dani z přidané hodnoty nejsou evidovány nedoplatky, v předmětné období disponovala společnost pouze jedním zaměstnancem na hlavní pracovní poměr, společnost nezveřejnila účetní závěrky za rok 2019 a 2020.
65. K výzvě k prokázání skutečností ze dne 2. 3. 2022, č. j. 887397/22/3019-60562-712401 žalobkyně uvedla, že faktury od společnosti Bernstein i od EMITA INVESTMENTS CZ se týkaly jedné komplexní zakázky, která byla na výstupu fakturována zadavateli Ing. J. D. – DRAKON a pro splnění zakázky byly užity dodavatelské firmy podle jejich kapacitních možností v dané době. S dodavatelem Bernstein probíhala spolupráce dlouhodobě, veškerá jednání probíhala s jednatelem p. P. Místo uzavření smlouvy a místa předání plnění si žalobkyně nepamatovala. Ceny prací byly sjednány dohodou, jednání probíhala telefonicky nebo osobně či ojedinele v místě prováděných prací. S dodavatelem EMITA probíhala spolupráce rovněž dlouhodobě, a to s pověřeným zástupcem dodavatele p. Ing. N. Místo předání a konkrétní způsob si již nepamatovala. Ceny prací byly sjednány dohodou. Vše bylo řešeno telefonicky nebo osobně.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

66. Na návrh žalobkyně provedl správce daně výslech bývalého jednatele společnosti Bernstein p. P. a zmocněného zástupce společnosti EMITA p. Ing. N.
67. Ing. N uvedl, že spolupráce se žalobkyní probíhala dlouhodobě, poslali poptávku, oni nabídku a ta byla akceptována. Když danou zakázku nestíhali, přizvali společnost Bernstein.
68. P. P. uvedl, že společnost měla jen jednoho zaměstnance p. L. (dle spisu příjmení svědek neuvedl). Nedisponovala sklady, měla pouze kancelář a vozidla z autopůjčovny. Všechny zakázky byly řešeny subdodavateli. V místě sídla společnosti se nacházela virtuální kancelář. P. S. znal pouze z předávání zakázek. Kácení dřevin pro žalobkyni bylo též provedeno pomocí subdodavatelů, neboť Bernstein nedisponovala takovým množstvím personálu a technickým zázemím. Podrobnější informace k zakázce však již nevěděl. Nevěděl, kdo vyhotovil smlouvu o dílo, kde byla smlouva podepsaná, kdo vyhotovil cenovou nabídku ani kde k plnění došlo. Rovněž si nebyl jistý, kdy práce byly vykonávány. Při předávání zakázek byl osobně přítomen, dále asi p. N. Ohledně přítomnosti p. S. si nebyl jistý. Průběžná kontrola prací z jeho strany prováděna nebyla. Dále nevěděl, zda byly všechny zakázky předány v jeden den. Zápis o předání díla pravděpodobně podepisoval on sám. Faktury se snažili dělat co nejjednodušší. Také nevěděl, co znamená předmět plnění ve formě pomocných prací. Průběh předávání díla od subdodavatelů si již nepamatoval.
69. V rámci ústního jednání dne 21. 3. 2023 jednatel žalobkyně p. S. uvedl, že žalobkyně nemá žádného zaměstnance, nemá materiálně technické zázemí a má externí daňovou účetní. Na zakázkách spolupracuje se společností EMITA. Jak probíhala spolupráce se společností Bernstein nevěděl, neboť se o to starala společnost EMITA. Rovněž nevěděl, zda má žalobkyně bankovní účet. Nevěděl, kde byly podepsány objednávky. Smlouvu podepsal, ale vše zařizovala společnost EMITA. Průběžnou kontrolu zakázek neprováděl, pouze byl přítomen před zahájením a po skončení prací. Fotky byly pořízeny při předávání díla a měla by je mít EMITA. Zakázky nebyly předávány v jeden den z důvodu různého trvání.
70. Správce daně následně provedl opakovanou svědeckou výpověď p. P. Svědek identifikoval dodavatelské subjekty: společnosti DOLIOMAX s.r.o. v likvidaci, Trisio Trade s.r.o. v likvidaci a KARAS pily s.r.o. Komunikace probíhala pouze telefonicky, svědek si již nepamatoval, zda byly uzavřeny smlouvy a jak probíhala spolupráce.
71. **První žalobní námitkou** žalobkyně namítala, že nemůže nést odpovědnost za to, že v době provádění daňové kontroly dodavatelská společnost Bernstein nebyla plně součinná. Tehdejší jednatel převedl svůj obchodní podíl na jinou osobu, která správci daně neposkytovala součinnost. To nic nemění na to, že v rozhodné době žalobkyně spolupracovala se subjektem, který byl zastoupen osobou, která v daňové řízení poskytovala maximální součinnost.
72. Námitka předestřená žalobkyní se téměř shoduje s námitkou uplatněnou žalobkyní v odvolacím řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitce uvedl, že odvolateli neklade k tíži, že dodavatel nespolečnicoval a neplnil si své povinnosti, jednalo se však o jednotlivé „střípky mozaiky“ vážných a důvodných pochybností o oprávněnosti odvolatelem uplatněného nároku na odpočet daně. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2022, č. j. 8 Afs 204/2020-35. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí judikoval, že pokud dodavatel sídlí na virtuální adrese a je nekontaktní, mohou takové skutečnosti zpochybnit předložené daňové doklady, neboť v takové situaci nelze ověřit poskytnutí skutečného plnění. Žalovaný uvedl, že nárok na odpočet DPH byl odvolateli odepřen z důvodu množství skutečností zpochybňujících

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

předložené daňové doklady. Správce daně odepřel odvolateli nárok na odpočet na základě mnoha pochybností a absence důvěryhodných důkazních prostředků, které by mohly tvrzení odvolatele prokázat.

73. Soud po prozkoumání správního spisu došel k závěru, že odůvodnění žalovaného je zcela příléhavé k názoru soudu a námitku shledal nedůvodnou.
74. Jak je uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 Afs 12/2013-30 „*Prokazování uskutečnění daňově uznatelného výdaje je tedy primárně záležitostí dokladovou. Daňový subjekt unese své důkazní břemeno, předloží-li správci daně doklady splňující požadavky stanovené zákonem a dále pokud údaje na dokladech uvedené odpovídají zjištěnému skutkovému stavu. To znamená, že ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak je v dokladech prezentováno. Důkaz daňovým dokladem je pouze formálním důkazem dovršujícím hmotně právní aspekty skutečného provedení zdanitelného plnění. Jestliže zdanitelné plnění nebylo uskutečněno tak, jak je plátcem deklarováno, nemůže být důkazní povinnost naplněna pouhým předložením, byť formálně správného, daňového dokladu.*“
75. Žalovaný správně došel k závěru, že nárok nebyl odepřen pouze z důvodu nekontaktnosti dodavatele Bernstein, nýbrž na základě mnoha pochybností, které vyvstaly v souvislosti s předloženými důkazními prostředky. Tyto pochybnosti soud ve stručnosti přednese, nebude je však reprodukovat v rozsahu, v jakém je uvedl žalovaný.
76. Předložená Smlouva o dílo se společností Bernstein i se společností EMITA obsahovala totožné hodnoty objemu drcení dřevní hmoty - 83 m³ a množství kácených dřevin - 25 620 m² i přesto, že v případě dodavatele EMITA se jednalo o odstranění dřevin pouze v jedné lokalitě, zatímco u dodavatele Bernstein mělo kácení dřeva probíhat v pěti lokalitách. Dále soud upozorňuje na nesrovnalost v částce za předmětná plnění, která dle smlouvy vychází v základu daně 1 219 159 Kč, zatímco na daňových dokladech je uvedena částka za kácení dřevin a drcení dřevní hmoty v základu daně 1 204 200 Kč.
77. Předložené objednávky byly všechny uzavřené ve stejný den, a to 5. 10. 2018 s termínem dokončení dne 31. 10. 2018. Objednávky obsahují i další předmět plnění, který nebyl uveden ve Smlouvě o dílo s dodavatelem, jmenovitě odvoz a likvidace bioodpadu.
78. Ve všech předložených zápisech o předání díla je datum předání plnění uvedeno ke dni 31.10. 2018. Na předložených daňových dokladech jsou jako data uskutečnění zdanitelného plnění uvedeny dny: 16. 11. 2018, 20. 11. 2018, 22. 11. 2018, 26. 11. 2018, 28. 11. 2018 a 30. 11. 2018, což ale neodpovídá objednávkám a zápisům o předání díla, na kterých je uvedeno, že se plnění uskutečnila ke dni 31. 10. 2018.
79. Další nesrovnalost představuje skutečnost, že jednatel žalobkyně pan D. S. bankovním účtem žalobkyně nedisponoval a z bankovních výpisů lze dále zjistit, že přístup k bankovnímu účtu měl pan V. N., který provedl výběr v hotovosti z daného bankovního účtu dne 12. 12. 2018 a 13. 12. 2018 v celkové hodnotě 490 000 Kč.
80. K předloženým daňovým dokladům soud uvádí, že z formálního hlediska jsou bezvadné, avšak na všech dokladech je DUZP v rozmezí od 16. 11. 2018 do 30. 11. 2018. To je v nesouladu s informacemi uvedenými na žalobkyní předložených zápisech o předání díla a objednávkách, kde je uvedeno, že předmětná plnění byla odvolateli shodně předána v jeden den, a to dne 31. 10. 2018.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

81. Další pochybnosti pak vzbudily zjištěné skutečnosti – spol. Bernstein má tzv. virtuální sídlo, nezveřejnila účetní závěrky za roky 2019 a 2020, své povinnosti ke správci daně si dlouhodobě neplní a je nekontaktní. Pan P., který byl jednatelem v předmětném období spolupráce se žalobkyní, je posledním jednatelem, který je v obchodním rejstříku uveden. Z tohoto důvodu přistoupil příslušný rejstříkový soud ke zrušení dané společnosti s likvidací. Tato společnost měla v předmětném období pouze jednoho zaměstnance na hlavní pracovní poměr.
82. Vzhledem k tomu, že v souhrnu tyto skutečnosti vytvářejí pochybnosti o poskytnutí zdanitelného plnění, soud se plně ztotožnil se závěrem žalovaného.
83. Pokud jde o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2022, č.j. 8 Afs 204/2020-35, soud nesdílí názor žalobce. V dané věci byla dodavatelská společnost Bernstein v době prováděné daňové kontroly nekontaktní pro správce daně. Pan P. v té době již nebyl jednatelem společnosti a *de facto* neměl nic s touto společností společného. Je tak logické, že fungování resp. nefungování takové společnosti vyvolalo ve správci daně pochybnosti. Uvedené rozhodnutí je tak plně použitelné pro danou věc.
84. **V druhé žalobní námitce** žalobkyně namítala, že předložené daňové doklady obsahovaly všechny náležitosti dle § 29 ZDPH. Přestože žalovaný uvedl určité nepřesnosti týkající se datumů na dokladech, nemohlo to vyvolat faktickou pochybnost ohledně toho, zda bylo poskytnuto uvedené plnění. Dle žalobkyně žalovaný zcela prokazatelně pouze v rámci svého přepjatě formalistického přístupu fabuluje rozpory tam, kde reálně žádné rozpory nejsou. V dané věci bylo prokázáno, že předmětné plnění bylo fakticky poskytnuto za situace, kdy daňové doklady vystavil subjekt, jehož jednatel potvrdil, že předmětné plnění poskytnul a jako příjemce plnění označil žalobkyni.
85. Takto předestřená námitka se téměř shoduje s námitkou uplatněnou žalobkyní v odvolacím řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitce uvedl, že shledal rozpor v tvrzení, že žalobkyně vždy jednala s dodavatelem Bernstein prostřednictvím tehdejšího jednatele p. P., neboť v rámci svědecké výpovědi p. S. uvedl, že komunikaci s dodavatelem zajišťovala společnost EMITA. P. P. v rámci svědecké výpovědi pak uvedl, že za žalobkyni komunikoval s p. N. Žalovaný odkázal na bod 12 rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2022, č. j. 7 Afs 111/2022-29. Dle tohoto rozhodnutí a mnoha dalších má plátce uplatňující nárok na odpočet povinnost své tvrzení o oprávněnosti nároku a splnění zákonných podmínek prokázat relevantními, věrohodnými a ověřitelnými důkazními prostředky. Žalovaný dále uvedl, že bezvadný daňový doklad neznamená automatický nárok na odpočet daně, musí totiž věrně zobrazovat faktickou stránku věci. To se žalobkyni nepodařilo, a proto na ni bylo v průběhu daňového řízení přeneseno břemeno prokázání, zda předmětná plnění přijala od společnosti Bernstein v rozsahu deklarovaném na daňových dokladech nebo od jiné osoby v postavení plátce DPH. Správce daně měl vážné a důvodné pochybnosti o splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet, žalobkyni byl dán prostor k odstranění pochybností a prokázání svých tvrzení věrohodnými důkazními prostředky. Hodnověrné důkazní prostředky však nepředložila. Výslech p. P. naopak pochybnosti posílil.
86. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného a námitku shledal nedůvodnou.
87. Jak vyplývá z mnohačetné judikatury, ani bezvadný daňový doklad se všemi požadovanými náležitostmi není dostatečným podkladem pro uznání nároku na odpočet DPH. Správce daně měl pochybnosti, zda fakticky došlo k uskutečnění zdanitelného plnění tak, jak je

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

deklarováno v daňových dokladech. Daňový doklad tak ztrácí důkazní hodnotu a je nutné nárok na odpočet prokázat jinými způsoby v souladu s daňovým řádem. K tomu například judikatura Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 10/2010-71.

88. Dle § 34 ZDPH

(1) U daňového dokladu musí být od okamžiku jeho vystavení do konce doby stanovené pro jeho uchování zajištěna

- a) věrohodnost jeho původu,*
- b) neporušenost jeho obsahu a*
- c) jeho čitelnost.*

(2) Pro účely tohoto zákona se rozumí

- a) věrohodností původu skutečnost, že je zaručena totožnost osoby, která plnění uskutečňuje nebo která daňový doklad oprávněně vystavila,*
- b) neporušeností obsahu skutečnost, že obsah daňového dokladu požadovaný podle tohoto zákona nebyl změněn,*
- c) čitelností skutečnost, že je možné se seznámit s obsahem daňového dokladu přímo nebo prostřednictvím technického zařízení.*

(3) Zajištění věrohodnosti původu daňového dokladu, neporušenosti jeho obsahu a jeho čitelnosti lze dosáhnout prostřednictvím kontrolních mechanismů procesů vytvářejících spolehlivou vazbu mezi daňovým dokladem a daným plněním.

(4) Věrohodnost původu daňového dokladu v elektronické podobě a neporušenost jeho obsahu lze vedle kontrolních mechanismů procesů zajistit také

- a) uznávaným elektronickým podpisem,*
- b) uznávanou elektronickou pečetí, nebo*
- c) elektronickou výměnou informací (EDI)²¹, jestliže dohoda o této výměně stanoví užití postupů zaručujících věrohodnost původu a neporušenost obsahu.*

89. Ust. § 34 ZDPH stanoví, že u daňového dokladu musí být zajištěna tzv. věrohodnost původu daňového dokladu. Toho lze dosáhnout prostřednictvím kontrolních mechanismů vytvářejících spolehlivou vazbu mezi daňovým dokladem a daným plněním, tzv. auditní stopu. Auditní stopa v obecné rovině ukazuje kompletní historii určitého účetního případu (například nákupu nějaké služby či produktu) a dokládá kompletní historii všech transakcí či úkonů, které s tímto účetním případem souvisí a mají dopad na hospodaření firmy nebo její daňové povinnosti.

90. Bezvadné daňové doklady jsou pro danou věc nedostatečné, pokud auditní stopa nedokládá kompletní historii proběhlých obchodů, a naopak sílí pochybnosti o faktickém poskytnutí zdanitelného plnění.

91. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že bylo potvrzeno a prokázáno (svědeckými výpověďmi), že předmětné plnění poskytl daňový subjekt, jehož jednatel jako příjemkyni zdanitelného plnění označil žalobkyni, pak s tímto tvrzením soud nesouhlasí.

92. Samotné výpovědi jsou s tímto tvrzením v rozporu. Ze správního spisu soud zjistil, že p. P. dne 12. 4. 2023 vypověděl, že společnost Bernstein řešila všechny zakázky subdodavatelí. Informace k samotnému průběhu spolupráce mezi žalobkyní a společností Bernstein nevěděl. Nevěděl, kdo vyhotovil smlouvu o dílo, kde byla podepsaná, nevěděl, kdo vyhotovil cenovou nabídku a kde k jednotlivým plněním došlo. Dále si nebyl jistý, kdy došlo k vykonání prací. Nevěděl, kdo stanovil přesný rozsah díla a zda uvedené množství odstraněných dřevin bylo množství za všechny lokality. Rovněž nevěděl, zda byly všechny

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zakázky předány v jeden den, ale pravděpodobně ano. Zápis o předání díla pravděpodobně podepisoval on. Proč byly daňové doklady vystaveny až v následujícím měsíci, si již nepamatoval. Na otázku, proč daňové doklady neobsahují přehled skutečných nákladů odpověděl, že se snažili doklady dělat co nejjednodušší. Co znamenalo plnění „pomocné práce a doprava“ též nevěděl. Nepamatoval si ani, kteří subdodavatelé předmětné zakázky vyhotovovali, ani jak probíhalo předání od subdodavatelů a kdo za subdodavatele dílo předával.

93. Dne 21. 3. 2023 vypověděl jednatel žalobkyně p. S., že jednotlivé zakázky byly předávány v rozmezí dvou až tří týdnů. Jednatel nevěděl, zda žalobkyně disponuje bankovními účty, ani nevěděl bližší informace k tvrzené spolupráci s dodavatelem a odkazoval na společnost EMITA.
94. Na základě těchto výpovědí soud došel k závěru, že tvrzení žalobkyně neodpovídá skutečnostem uvedeným ve výpovědích p. P. a p. S. Jak správně uvedl žalovaný, výpovědi nepotvrdily dodání plnění od dodavatele Bernstein.
95. **Ve třetí žalobní námitce** žalobkyně namítala, že žalovaný postavil své závěry na skutečnostech, které zjistil na straně dodavatele Bernstein, o takových skutečnostech však žalobkyně nevěděla a vědět nemohla. Dle svého přesvědčení žalobkyně důkazní břemeno unesla, neboť výpovědi p. P. bylo prokázáno dodání předmětného plnění. Ostatní zjištěné skutečnosti (jako např. virtuální sídlo společnosti Bernstein, vlastnění nemovitostí) jsou mimo povědomí žalobkyně a do značné míry irelevantní pro danou věc. Rovněž je mimo vliv žalobkyně, jakými silami si společnost Bernstein předmětné plnění obstarala. Žalobkyně dodala, že z obsahu daňového spisu vyplývá, že úplata za zdanitelné plnění byla společnost Bernstein řádně žalobkyní uhrazena a správce daně neuvedl, že by snad žalobkyně měla vědět o nějaké neodvedené dani.
96. Námitka není důvodná.
97. Tato námitka je totožná s námitkou uplatněnou v odvolacím řízení. Soud má za to, že se žalovaný s námitkou žalobkyně vypořádal dostatečně, když uvedl, že zjištěné skutečnosti o společnosti Bernstein jsou relevantní a lze na nich založit důvodné pochybnosti o oprávněnosti žalobkyní uplatněného nároku na odpočet daně. P. p. uvedl, že společnost měla pouze jednoho zaměstnance a zakázky byly realizovány subdodavately. Jednotlivé dodavatele si však nepamatoval. Na opakované svědecké výpovědi p. P. označil subdodavatele DOLIOMAX s.r.o. v likvidaci, Trisio Trade s.r.o. v likvidaci a KARAS pily s.r.o., podrobnější informace ke spolupráci však neuvedl. Správce daně prověřil uvedené společnosti a zjistil, že DOLIOMAX a Trisio Trade dodaly společnosti Bernstein několik plnění, jejichž předmětem byl stavební materiál a reklamní předměty. Správce daně proto došel k závěru, že uvedené společnosti nemohly provést odstranění nevhodných dřevin a drcení dřevní hmoty. Společnost KARAS pily dodala v lednu 2019 plnění se základem daně 9 846 Kč a DPH 2 067 Kč. Správce daně tak došel k závěru, že ani tato společnost nemohla vzhledem k výši základu daně provést odstranění nevhodných dřevin a drcení dřevní hmoty, neboť základ daně na daňových dokladech společnost Bernstein se pohyboval v rozmezí 74 000 Kč až 320 000 Kč. Na žádost žalobkyně správce daně vyzval k poskytnutí informací i jiné společnosti uvedené v kontrolním hlášení, než které označil p. P., konkrétně spol. DONA Investment, Pastin group, DONUTON, Car-Monitor, AUTO IN. Z odpovědí na výzvy vyplynulo, že tyto společnosti nemohly být subdodavatelem předmětných plnění. Správce daně následně na žádost provedl opakovaný výslech p. P. a zaslal výzvy dle § 57

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

daňového řádu všem potenciálním subdodavatelům. Po zhodnocení všech důkazních prostředků došel k závěru, že nebyla prokázána realizace daných plnění od subdodavatelů označených p. P., ale ani nebylo prokázáno dodání plnění od zbývajících dodavatelů. Společnost Bernstein tak nemohla předmětná plnění dodat žalobkyni. K odkazu žalobkyně na rozsudek SDEU ze dne 21. 6. 2012 ve věci C-80/11 a C142/11 žalovaný uvedl, že se týkal podvodu na DPH a otázky dobré víry, týkal se tedy věci odlišné, než je řešena. Rozsudek by byl k dané věci přílehlavý, pokud hmotněprávní i formální podmínky uplatnění nároku na DPH byly splněny. V dané věci nebyla splněna hmotněprávní podmínka nároku na odpočet. K provedeným, bezhotovostním platbám žalovaný uvedl, že provedení úhrady daňových dokladů mezi dvěma subjekty prokazuje pouze to, že byly uskutečněny peněžní přesuny od jedné osoby k osobě druhé, ale neprokazuje to, zda za tyto platby byla poskytnuta protiplnění v podobě tvrzené žalobkyní. K tomu odkázal na četnou judikaturu vztahující se k věci. Bezhotovostní platby dosvědčují pouze to, že došlo k určité platební transakci, nikoli to, že adresát této transakce uskutečnil pro poskytovatele platby určité plnění. Bezhotovostní platby vztažmo k dané věci neprokazují, že žalobkyně přijala od společnosti Bernstein předmětná plnění.

98. Soud předně konstatuje, že část námitky spočívající v tvrzení, že žalovaný staví své závěry na zjištěných skutečnostech o společnosti Bernstein, které žalobkyně nevěděla a vědět nemohla, již vypořádal v odůvodnění námitky první. Pokud jde o další část námitky, spočívající v tvrzení, že svědecké výpovědi p. P. potvrdily, že předmětné plnění společnost Bernstein žalobkyni poskytla, soud uvádí, že s tímto tvrzením nesouhlasí a již se tím zabýval v odůvodnění námitky druhé, na kterou v té souvislosti odkazuje.
99. Žalobkyně dále namítala, že bylo mimo sféru jejího vlivu, jakými silami si společnost Bernstein obstarala předmětná plnění. P. P. v rámci výpovědi uvedl, že zakázky byly zajišťovány subdodavately, neboť společnost Bernstein disponovala pouze jedním zaměstnancem. Jednotlivé subdodavatele se však nepodařilo identifikovat a po provedeném dokazování bylo žalovaným konstatováno, že žalobkyně tedy neprokázala přijetí předmětného plnění od společnosti Bernstein. Z daňového spisu však vyplývá, že úplata za zdanitelná plnění byla uhrazena a správce daně neuvedl, že by žalobkyně měla vědět o nějaké neodvedené dani.
100. Soud ze správního spisu zjistil, že p. P. během opakované svědecké výpovědi dne 11. 4. 2024 označil jednotlivé společnosti, se kterými v období listopad 2018 společnost Bernstein obchodně spolupracovala. Označil společnosti DOLIOMAX s.r.o. v likvidaci, Trisio Trade s.r.o. v likvidaci a KARAS pily s.r.o. V rámci prověřování správce daně zjistil, že společnost Bernstein přijala v období listopad 2018 šest plnění a v prosinci 2018 pět plnění, která všechna se vztahovala k dodání stavebního materiálu. Společnost Trisio Trade dodala společnosti Bernstein v únoru 2019 pět plnění vztahující se k dodání reklamních materiálů a stavebního materiálu. Společnost KARAS pily dodala společnosti Bernstein v lednu 2019 plnění se základem daně 9 846 Kč a DPH 2 067 Kč. Přitom základ daně na jednotlivých dokladech vydaných společností Bernstein se pohyboval v rozmezí 74 000 Kč až 320 000 Kč. Soud tak došel stejně jako žalovaný k závěru, že uvedené společnosti nemohly předmětná plnění společnosti Bernstein dodat.
101. Dále soud zjistil, že správce daně na žádost žalobkyně vyzval k poskytnutí informací i jiné společnosti uvedené v kontrolním hlášení, než které označil p. P., a to konkrétně společnosti DONA Investment, Pastin group, DONUTON, Car-Monitor, AUTO IN. Z odpovědí na výzvu bylo zjištěno, že v případě společnosti AUTO IN se jednalo o dvě plnění v prosinci

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

2018 s předmětem plnění pronájem vozidla a dodání náhradních dílů. Společnost Pastin group dodala v prosinci 2018, v lednu 2019 a v únoru 2019 několik plnění s blíže nespecifikovaným předmětem. Společnost Donuton pak poskytovala společnosti Bernstein účetní služby. Vzhledem k tomu, že žádná ze společností neposkytovala pro společnost Bernstein služby kácení dřevin a drcení dřevní hmoty v předmětném období, nemohla tak být subdodavatelem předmětných plnění.

102. K provedeným platbám soud uvádí, že samotné úhrady faktur prokazují jen uskutečnění peněžního přesunu od jedné osoby k osobě druhé, ale neznamenají, že bylo zdanitelné plnění fakticky poskytnuto. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 1. 2023 č. j. 9 Afs 27/2021-30 „*K tomu lze dodat, že prokázání uskutečnění určitých platebních transakcí mezi dodavatelem a stěžovatelkou (viz bod 16. napadeného rozsudku) ještě neosvědčuje, že plnění bylo poskytnuto, ani to, že výdaj byl v souvislosti s ekonomickou činností (rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2012, č. j. 8 Afs 14/2012-61, bod 44).*“ S přihlédnutím k ostatním nesrovnalostem v rámci prokazování přijetí zdanitelného plnění došel soud k závěru, že úhrady faktur nejsou schopné prokázat přijetí zdanitelného plnění od společnosti Bernstein.
103. **Ve čtvrté žalobní námitce žalobkyně namítala**, že žalovaný na její případ aplikoval rozsudek *Kemwater*. Žalobkyně je však přesvědčena, že aplikace rozsudku *Kemwater* neodpovídá obsahu daňového spisu. Výstup tohoto rozsudku neopravňuje správce daně k postupu, jaký je aplikován u daňového subjektu. Aplikace závěru *Kemwater* je podmíněno až tím, že z obsahu daňového spisu nevyplývá, kdo mohl být dodavatelem zdanitelného plnění, a to z důvodu, že označený a deklarovaný dodavatel toto popře, nebo případně není součinný. V předmětném případě však vůbec není pochyb o tom, kdo byl z pohledu daňového subjektu poskytovatelem zdanitelného plnění. Předložené listinné důkazy v kombinaci s provedenými svědeckými výslechy jednoznačně prokazují, že zdanitelné plnění bylo realizováno (ostatně to uznává i sám správce daně), a že žalobkyně jednala s dodavatelem Bernstein (prostřednictvím tehdejšího jednatele p. P.), byť zastoupená jinou společností, přičemž tento jednatel prokázal, že právě jeho společnost Bernstein tyto plnění žalobkyni poskytla. Žalobkyně odkázala rovněž na rozsudky ze dne 21. 6. 2012, ve věci C-80/11 a C- 142/11, kde SDEU zkonstatoval že samotné subdodavatelské plnění není možné akceptovat jako důvod pro odepření nároku na odpočet DPH. Dále odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2020, č. j. 8 Afs 23/2018-37 vztahující se k provádění hodnocení dokazování.
104. Následně žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2024, č.j. 2 Afs 25/2023-55, s tím, že správce daně požadoval po žalobkyni nepřiměřený důkazní standard, když po ní vyžadoval zcela nad rámec sféry vědění žalobkyně, aby prokázala prostřednictvím jakých pracovníků ten dodavatel, kterému za poskytnutá plnění hradila, plnění poskytnul.
105. Závěrem pak žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2025, č.j. 6 Afs 16/2025-58, kdy zrušený rozsudek krajského soudu osvědčil závěr správce daně, že ve věci nemělo být prokázáno, že osoba, která vystavila daňové doklady a přijala bezhotovostně úplatu fakticky byla poskytovatelem předmětného plnění. Žalobkyně je tak přesvědčena, že i v kontextu tohoto rozsudku je nutno považovat již předložené smlouvy, i hotovostní platby brát jako relevantní důkazy, které nemohou být zpochybněny pro zjištění (stran nejasnosti dodavatelů dodavatele), které jsou však mimo sféru vlivu žalobkyně

106. Soud konstatuje, že rozsudek *Kemwater*, na který navazuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, č.j. 1 Afs 334/2017-208, představuje stěžejní judikaturní vodítko pro případy, v nichž vzniká pochybnost o totožnosti dodavatele deklarovaného na daňovém dokladu, případně o tom, zda skutečný dodavatel měl postavení osoby povinné k dani. SDEU zdůraznil, že uvedení nesprávného či neexistujícího dodavatele na faktuře je pouze formální vadou, která sama o sobě nemůže vést k odepření nároku, pokud lze prokázat naplnění hmotněprávních podmínek. Nárok na odpočet může být odepřen tehdy, pokud není možné ověřit, zda skutečný dodavatel měl postavení osoby povinné k dani. Daňový subjekt je povinen prokázat, že skutečný dodavatel měl postavení osoby povinné k dani, avšak tato povinnost není absolutní — SDEU zdůraznil, že nelze požadovat prokázání skutečností, které daňový subjekt objektivně nemůže ovlivnit či zjistit.
107. V nyní posuzované věci je předmětem sporu, zda žalobkyně prokázala přijetí plnění od dodavatele Bernstein nebo jiných osob v postavení plátce DPH.
108. Soud má za to, že závěr žalobkyně o nesprávné aplikaci rozsudku *Kemwater* žalovaným je mylný.
109. Podle rozsudku *Kemwater* je daňový subjekt povinen předložit takové důkazy vhodné k prokázání nároku na odpočet daně, tedy že dodavatel byl v postavení osoby povinné k dani. K tomu však může dojít až po identifikaci dodavatele zdanitelného plnění.
110. Žalobkyně byla povinna prokázat, že zdanitelné plnění dodala osoba uvedená na daňovém dokladu, případně že skutečným dodavatelem je jiná osoba, než je uvedena na daňovém dokladu, a že tento skutečný dodavatel má postavení plátce DPH.
111. Za dané důkazní situace nelze dospět k závěru, že by žalobkyně unesla břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH. Naproti tomu je zřejmé, že správce daně postupoval v souladu se zákonem, důkladně zjistil skutečný stav věci a své pochybnosti řádně odůvodnil. Argumentace žalobkyně nevyvrací žádný ze závěrů daňových orgánů a v žádném směru neprokazuje, že plnění poskytla osoba povinná k dani.
112. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu nese daňový subjekt primární důkazní břemeno ohledně skutečností, které tvrdí ve svém daňovém tvrzení, tedy zejména ohledně toho, že přijal zdanitelné plnění od osoby povinné k dani a že byly splněny hmotněprávní podmínky nároku na odpočet daně. V oblasti DPH je současně ustáleno, že daňový subjekt musí být schopen prokázat nejen to, že plnění fakticky přijal, ale také to, že mu jej poskytla osoba v postavení plátce DPH — tedy že plnění mělo reálný a daňově relevantní základ.
113. Správce daně po žalobkyni nepožadoval prokazování skutečností, které by ležely mimo její sféru vlivu či mimo rámec jejich zákonných povinností. Žalobkyně byla vyzvána toliko k předložení takových důkazních prostředků, jimiž mohla doložit své vlastní daňové tvrzení, tedy prokázat, že zdanitelné plnění přijala od deklarovaného dodavatele, případně že skutečný dodavatel měl postavení osoby povinné k dani. Požadavek na předložení smluv, předávacích protokolů, účetních či jiných obchodních dokladů není požadavkem na prokazování cizích interních záležitostí dodavatele, nýbrž běžným a přirozeným požadavkem kladeným na každého odběratele, který tvrdí, že plnění přijal a že mu vznikl nárok na odpočet DPH. Pokud žalobkyně tyto důkazy předložila, avšak neplynulo z nich, že zdanitelné plnění od dodavatele fakticky přijala, nejedná se o případ, v níž by správce daně

překročil meze zákonného rámce dokazování; jedná se o důsledek toho, že žalobkyně svou povinnost nést a unést důkazní břemeno nesplnila.

114. Správce daně tedy nepožadoval, aby žalobkyně prokazovala, se kterými dodavateli spolupracovala. P. P. sám identifikoval dodavatele služeb. Správce daně pouze posuzoval tyto okolnosti jako důkazní prostředky ve smyslu § 8 daňového řádu k ověření věrohodnosti daňového tvrzení žalobkyně. Zjištění o tom, že uvedení dodavatelé neprovedli pro společnost Bernstein předmětná zdanitelná plnění, byla výsledkem vlastního šetření správce daně, nikoliv výsledkem povinností uložených žalobkyni. Tyto skutečnosti se staly pouze podkladem pro závěr správce daně o existenci důvodných pochybností o faktickém poskytnutí zdanitelného plnění.
115. Žalobkyně tedy neunesla své důkazní břemeno nikoliv proto, že by byla vyzývána k prokázání cizích skutečností, nýbrž proto, že předložila důkazy, které věrohodně nedoložily její vlastní tvrzení o původu a poskytovateli plnění. Správce daně postupoval v mezích zákona a nevznesl vůči žalobkyni žádné nepřiměřené ani nezákonné požadavky.
116. K namítanému rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2024, č.j. 2 Afs 25/2023-55, soud uvádí, že to se na danou věc neaplikuje, neboť soud nedošel k závěru, že by správce daně po žalobkyni požadoval nepřiměřený důkazní standard (viz bod 115 – 117 tohoto rozhodnutí).
117. K namítanému rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2025, č.j. 6 Afs 16/2025-58, soud uvádí, že tento se na danou věc rovněž neaplikuje, neboť ve věci navíc probíhaly hotovostní úhrady a samotné svědecké výpovědi podpořily tvrzení o poskytnutí služeb deklarovanými dodavateli. Naopak ve věci žalobkyně šlo výhradně o bezhotovostní platby a svědecké výpovědi pochybnosti o faktickém poskytnutí zdanitelného plnění spíše posílily.
118. Pokud pak žalobkyně namítala, že osoby pracující pro subdodavatele mohly být v nepřiznaném pracovněprávním vztahu, soud uvádí, že nic takové ze správního spisu nevyplývalo; ani skutečnost, že zdanitelné plnění dodal jiný dodavatel.
119. Soud dodává, že dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 3 Afs 216/2017-33 *Podstata spočívá v prokázání existence vážných a důvodných pochyb o souladu předložených záznamů se skutečností [§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Jestliže tak správce daně učiní, je opět na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví, jiných povinných záznamů či tvrzení se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004 – 63, ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119, nebo ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Afs 176/2016 – 36). Ve věci žalobkyně byly správními orgány prokázány vážné a důvodné pochyby o faktickém uskutečnění zdanitelného plnění deklarovaným dodavatelem, proto byl žalobkyni odepřen nárok na odpočet DPH.*
120. Na závěr soud shledal hodnocení provedené správními orgány podrobným, logicky uceleným a přesvědčivým. Žádná ze shora uvedených skutečností by sama o sobě nemusela být dostatečným důvodem pro zpochybnění existence deklarovaných zdanitelných plnění v podobě předestřené žalobkyní, ve svém souhrnu však “vážné a důvodné pochyby“ již nepochybně zakládají. Soud proto shledal, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno ohledně skutečností rozhodných pro nárokování odpočtu DPH.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

IV.**Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení**

121. Jelikož soud neshledal žalobu důvodnou, podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního ji zamítl.
122. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. dubna 2026

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.